

Credința și fapta

Foaie duminicală a parohiei "Toma Cozma"

Duminica Sfinților Români

Evangelhia duminicii Chemarea primilor Apostoli (Matei IV, 18-23)

18. Pe când umbla pe lângă Marea Galileii, a văzut doi frați, pe Simon ce se numește Petru și pe Andrei, fratele lui, care aruncau mreaja în mare, căci erau pescari.

19. Și le-a zis: Veniți după Mine și vă voi face pescari de oameni.

20. Iar ei, îndată lăsând mrejele, au mers după El.

21. Și de acolo, mergând mai departe, a văzut alți doi frați, pe Iacov al lui Zevedeu și pe Ioan fratele lui, în corabie cu Zevedeu, tatăl lor, dregându-și mrejele și i-a chemat.

22. Iar ei îndată, lăsând corabia și pe tatăl lor, au mers după El.

23. Și a străbătut Iisus toată Galileea, învățând în sinagogile lor și propovăduind Evangelhia împărăției și tămăduind toată boala și toată neputința în popor.

Din tâlcuirea Evangheliei – Sfântul Ioan Gură de Aur

Dacă doisprezece oameni, Apostolii Domnului, au convertit lumea, gândește-te cât de păcătoși și de răi suntem noi, când nu putem aduce la credință pe cei ce au rămas, deși suntem atât de mulți, deși suntem destul aluat pentru a plămădi mii de lumi. Mi s-ar putea însă spune:

- Aceia au fost apostoli !

- Și ce-i cu asta ? N-au trăit și ei cum trăiești și tu ? N-au crescut și ei în orașe ? Nu s-au bucurat de aceleași lucruri ? N-au avut și ei câte o meserie ? Erau, oare, îngeri ? S-au pogorât din cer ?

- Nu, dar au făcut minuni !

- Nu minunile i-au făcut pe ei minunați ! Până când vom întrebuița minunile făcute de apostoli ca scuză pentru trândăvia noastră ? Uită-te la ceata sfinților. Nu strălucesc datorită minunilor. Mulți au izgonit demoni, dar pentru că au săvârșit fărădelegi, n-au ajuns minunați, ci chiar au fost pedepsiți.

- Atunci, ce i-a făcut mari pe apostoli ?

- Disprețul averilor, disprețul slavei, despărțirea de toate grijile și afacerile lumești. Dacă n-ar fi făcut asta, ci ar fi fost robii patimilor, chiar dacă ar fi înviat mii de morți, n-ar fi avut nici un folos, ci ar fi fost socotiți niște șarlatani. Așa că viața omului îl face pe om strălucit. Ea atrage harul Duhului.

Ce le-a spus Hristos ucenicilor Săi când le-a dat porunci ? Le-a spus: „Faceți minuni ca să vadă oamenii !” ? Deloc ! Dar ce ? „Așa să lumineze lumina voastră înaintea oamenilor, ca să vadă faptele voastre cele bune și să slăvească pe Tatăl vostru cel din ceruri ” (Matei 5, 16). Lui Petru nu i-a spus: „Dacă Mă iubești, fă minuni !”, ci „Paște oile Mele”. Hristos îl preferă pe Petru împreună cu Iacov și cu Ioan înaintea celorlalți ucenici. Spune-mi pentru ce îi preferă pe aceștia ? Din pricina minunilor făcute de ei ? Nu ! Pentru că toți apostolii la fel au curățit leproși, au înviat morți și tuturor la fel le-a dat aceeași putere. De ce, dar, acești trei apostoli erau mai presus de ceilalți ? Datorită virtuții sufletului lor ! Vezi, dar că totdeauna este nevoie de viață curată și de arătarea ei prin fapte. „Din roadele lor îi veți cunoaște pe ei” (Matei 7, 16), spune Domnul.

Așadar viața virtuoasă ne este de mai mult folos. Și eu numesc viață virtuoasă nu postul, nici îmbrăcatul cu sac și nici culcatul pe cenușă, ci disprețul averilor – așa cum trebuie disprețuite –, milostenia, împărțirea pâinii tale cu cel sărac, înfrânarea mâniei, alungarea slavei deșarte, stărpirea invidiei. Gândindu-ne, dar la acestea, pe temeiul cărora apostolii au ajuns mari, să le râvnim viața pentru a ne putea bucura apoi de viața veșnică.

Alegere și vocație

(dialog cu părintele Mihai Mărgineanu)

- Părinte, ne aflăm într-o perioadă în care tinerii sunt în febra pregătirilor pentru examene. Examenele de admitere, examenele studențești, examene care de altfel sunt atât de importante pentru împlinirea noastră și punerea în lucrare a darurilor cu care Dumnezeu ne-a înzestrat. De cele mai multe ori, se înțelege prin vocație înclinația firească a cuiva pentru a îndeplini un anumit lucru în viață, pentru a urma o anume cale. Dar, având în vedere și etimologia cuvântului provenit din limba latină, vocația reprezintă în primul rând o chemare adresată nu de tine, ție însuși, ci de altcineva ție. În această ordine de idei, cum poate conștientiza cineva care este voia lui Dumnezeu cu el ? Cum își dă seama dacă voia sa coincide cu voia Domnului, calea pe care și-a ales-o în viață coincide cu cea pe care Însuși Dumnezeu ar dori să o urmeze ?

- Într-adevăr vocația se definește prin chemarea pe care Dumnezeu ne-o adresează în raport cu "talantii", cu harurile, cu darurile pe care fiecare dintre noi le are, în funcție de ceea ce El a investit în ființa noastră. Întotdeauna alegerile noastre trebuie să fie conforme cu voia lui Dumnezeu și în armonie cu ceea ce simțim că Dumnezeu ne-a înzestrat. Este firească preocuparea părinților asupra viitorului copilului lor, dar trebuie să cultive în sufletul acestuia, încă din perioada copilăriei, grija pentru ceea ce va deveni, când va fi mare. Or, asta implică o privire foarte realistă asupra propriei persoane, fiecare trebuind să-și pună întrebări despre ce se cuvine a face în raport cu aptitudinile și calitățile pe care le are. De aceea, duhovnicul și Taina Sfintei Spovedanii joacă un rol foarte important, permițând o mai bună cunoaștere de sine. Fiecare dintre noi are un "talant" pe care Dumnezeu i l-a încredințat. De la fiecare dintre noi Dumnezeu așteaptă rezultate.

Totul începe cu *alegerea personală*, care cunoaște două poziții extreme. Prima s-ar concretiza într-o atitudine de expectativă, în care tânărul zice „Încă nu sunt decis, trebuie să mă clarific, să văd ce împrejurări favorabile vor mai fi în viitor” . Pe cei care adoptă o asemenea atitudine îi sfătuim să nu aștepte prea mult, ci să înceapă "a înota", pentru că nu poți să începi o profesiune și a pune în lucrare un dar, fără a întâmpina dificultăți. Așadar, îi sfătuim să aibă curajul de a începe, așa cum a evidențiat Mântuitorul prin pilda talanților. Stăpânul a dat celor trei slugi ale sale cantități diferite din averea sa. Spune Evanghelia că primii doi care au valorificat talanții primiți, au "neguțătorit" cu ei, adică au avut o seamă întreagă de reușite și nereușite; nu au fost înregistrate numai reușitele pentru că "neguțătoria" depinde de un joc al pieții. Or, ei au investit în această cauză și dorința a lor, chiar cu riscul unor pierderi de moment. A pierdut cu adevărat doar cel de-al treilea, care a "îngropat" orice inițiativă, orice oportunitate.

Cea de-a doua situație extremă este o alegere de multe ori influențată de părinți, în care, pe parcurs,

tânărul ajunge să își spună „Eu nu mai sunt pentru așa ceva, eu nu pot să mai urmez acest domeniu”. În momentul în care apare o incertitudine profesională sau o nereușită, omul cade ușor pradă descurajării, chiar disperării. Și pe aceștia îi sfătuim să judece lucrurile nuanțat pentru că nu poți să mergi totdeauna având doar reușite, acționând în mod perfect.

Sigur, nu este tocmai ușor a recunoaște vocația, chemarea pe care Dumnezeu ne-o adresează. Există însă multe împrejurări ale vieții pe care trebuie să le judecăm cu minte lucidă, pentru că voia lui Dumnezeu pe cât este de importantă pentru noi, pe atât ne este de dificil de a o înțelege cu ușurință. Și atunci, pentru a-ți înțelege o chemare pe care Dumnezeu ți-o adresează, pentru a o putea percepe trebuie să ai un nivel de viață duhovnicească, un exercițiu spiritual corespunzător.

Cel de-al doilea lucru care ar trebui urmărit în raport cu vocația este *consecvența*. Nu atât alegerea unei profesii este importantă, cât este importantă consecvența în a urmări această împlinire a îndatoririlor în cadrul acestei profesii. Este relativ ușor să faci o alegere, în raport cu a menține alegerea. Să nu o privești doar ca pe o îndatorire împovărătoare, o obligație față de societatea la care lucrezi, sau școala la care studiezi. Este foarte important să-ți placă ceea ce faci, dar este la fel de important să cultivi acest sentiment că-ți face plăcere ceea ce faci. Pentru că mergând strict pe principiul plăcerii, foarte ușor se poate prăbuși omul în plan profesional. Cu siguranță altfel privește lucrurile atunci când el are acest sentiment și vede dincolo de pragul dificultăților zilnice pe care le întâmpină, reușita în viitor. Așadar: alegere și consecvență.

Cum spuneam, nu toate alegerile sunt fericite; se poate întâmpla, în special în timpul pe care-l trăim, ca o anumită profesie să nu mai fie foarte căutată în cadrul social. Și atunci se recurge la reorientare profesională. Ar fi de subliniat aici două aspecte. În primul rând, acela că în măsura în care crezi în ceea ce faci, ești convins de ceea ce faci, este greu să te gândești că profesiunea ta va putea falimenta. De aceea, reorientarea profesională este necesară adeseori pentru cei care își privesc activitatea cu indiferență, sau cu sentimentul unei rutine, al unui chin zilnic. Și atunci, dacă nu-ți iubești profesia, nici aceasta nu-ți oferă satisfacțiile așteptate. În al doilea rând, se poate întâmpla într-adevăr ca alegerea dintru început făcută, să nu fi fost cea mai fericită. Dar asta reflectă de multe ori incapacitatea de a armoniza aptitudinile noastre cu interesul societății. Sunt mulți tineri care fac cu neplăcere ceea ce fac, care cred foarte puțin în realizările și împlinirea lor, limitându-se strict la interesul de moment. Perspectiva această egoistă asupra vieții nu-ți mai oferă posibilitatea de privi dincolo, spre idealuri. Este esențial faptul că o profesie și o vocație nu se pun în lucrare doar pentru satisfacția noastră. Profesia și activitatea noastră este un serviciu în slujba societății și a lui Dumnezeu. Așadar, dacă avem această credință că profesiile și activitățile noastre le

desfășurăm pentru societate și pentru Dumnezeu, nici împlinirile și satisfacțiile nu vor întârzia să apară. Dacă o facem pentru salariu, avem posibilitatea să negociem doar din perspectiva imediatului. Dar, judecând din perspectiva îndepărtată, satisfacțiile vin pe măsură.

- *Mulți consideră că a voi ce vrea Dumnezeu sau a-ți suprima voința în folosul aproapelui, înseamnă a avea o voință slabă, a fi lipsit de personalitate . Cum ar trebui să reacționeze un creștin în situația în care un semen al său i-ar aduce o astfel de obiecție ?*

- Creștinul este un om cu un caracter puternic și conform cu lucrarea binelui în lume. Tăria de caracter nu poate fi oglindită prin violență fizică sau verbală. O astfel de atitudine pune în evidență mai ales caracterele slabe, persoanele care au puțină putere de a-și pune în lucrare calitățile proprii ființe în lumea aceasta. Tăria de caracter în viața creștină se pune în evidență cu adevărat doar în raport cu împlinirea voii lui Dumnezeu. În măsura în care suntem consecvenți cu împlinirea poruncilor lui Dumnezeu, în acea măsură și caracterul, și întreaga noastră făptură se fortifică.

Într-adevăr, datorită bunăvoinței, smereniei și răbdării, în societatea contemporană un creștin poate fi ușor considerat ca un om fără personalitate. Însă îngăduința sau permisivitatea, bunăvoința sau toleranța pe care trebuie să le arate creștinul, trebuie puse în lucrare doar din perspectiva binelui. Dacă este permisiv în raport cu aproapele, cu neputințele și neîmplinirile acestuia, creștinul trebuie să fie dur și puternic în raport cu păcatul și ispita. Noi nu luptăm împotriva oamenilor, ci luptăm împotriva păcatelor. De aceea, celor care aduc asemenea obiecții creștinismului, invocând lipsa de personalitate a adepților săi, li se poate explica faptul că chiar dacă suntem slabi în lumea aceasta, în raport cu voia oamenilor, ne străduim să fim puternici în lupta cu păcatul. Trebuie să dovedim această fermitate împotriva păcatului. În raport cu semenii, voința și tăria omului sunt puse în evidență mai ales atunci când acesta are o anume funcție, ocupă o treaptă pe scara ierarhiei sociale. Dar în momentul în care vrea cu adevărat să-și evidențieze voința, trebuie să o pună în lucrare mai întâi cu sine însuși. Omul cu voință puternică este omul care reușește să se domine pe sine însuși, nu să-i domine ceilalți. Această întâlnire cu noi înșine cred că reprezintă punctul de plecare în a ne educa voința.

-: *Cum trebuie să interpretăm, în acest context, cuvântul Apostolului: „Căci nu fac binele pe care îl voiesc, ci răul pe care nu îl voiesc, pe acela îl săvârșesc” (Romani 7, 19)?*

- Citatul acesta de la Sfântul Apostol Pavel pune în evidență slăbiciunea firii omenești în raport cu idealurile pe care și le propune. Și ceea ce mărturisește Sfântul Apostol Pavel despre sine, în acest citat, poate să mărturisească despre sine fiecare, în momente de sinceritate, privind ce idealuri și-a propus și ceea ce a reușit să realizeze. Aceasta însă nu zugrăvește o slăbiciune a voinței umane pentru că voința este o virtute, o calitate, care se cultivă prin exercițiu. Voința

este o armă foarte puternică împotriva celui rău, și de aceea cel rău luptă foarte mult împotriva voinței noastre. Dacă nu reușește să ne biruie voința, atunci încearcă să ne-o convertească, să o compromită, să o dirijeze spre direcții nedorite sau ineficiente în viața noastră. Sigur, alegerea pe care o face fiecare cu viața sa este în bună măsură și rezultatul voii lui Dumnezeu. Bineînțeles, în măsura în care omul are, cum spuneam mai sus, o viziune duhovnicească asupra lucrurilor. Este foarte important ca problemele legate de profesie, să fie privite și din perspectivă spirituală. În conștiința omului de astăzi s-a creat această departajare nedreaptă între profesie și partea spirituală. Merg la biserică și mă rog, dar la serviciu sunt cu totul altă persoană. Este o dedublare care nu face altceva decât să ne altereze propriile calități, să ne degradeze conștiința. De aceea, orice profesie poate fi abordată și din această perspectivă duhovnicească. Este ceea ce încerca Sfântul Apostol Petru să atragă atenția creștinilor din vremea sa și prin aceia și nouă, până astăzi, asupra acelei preoții generale sau universale (I Petru 2, 9). Fiecare, prin intermediul profesiei pe care o exercită în lumea aceasta, trebuie să aducă un serviciu lui Dumnezeu, asemănător preoției, să o facă cu dăruire și având convingerea că indiferent de modul în care societatea îi răspândește efortul, dincolo de toate, vede și apreciază și Dumnezeu. Nu este un îndemn de a nu lupta pentru drepturi sindicale sau altele asemenea, dar trebuie acceptate în viața personală anumite dificultăți pe care le întâmpinăm și dintr-o perspectivă a unui “mai bine” la care aspirăm.

- *În ce măsură credeți că modernitatea a transferat centrul de gravitație al lumii de la Dumnezeu la om, astfel încât omul se simte „autonom” și consideră voia lui Dumnezeu ca un fel de atentat împotriva propriei libertăți, crezând că se poate realiza prin el însuși, fără ajutorul lui Dumnezeu? Sau, în conformitate cu cele afirmate anterior, în ce proporție modernitatea timpului nostru poate contribui la tendința de a elimina religia din viața socială și de a transforma societatea într-un domeniu “rezervat” ?*

- Observasem că omul zilelor noastre face această separație între profesie și credință. Este foarte greu să găsești omul care să facă profesiune de credință sau să facă totul din perspectiva credinței creștine căreia îi aparține. Este într-adevăr semnificativ pentru timpul nostru faptul că profesia a devenit treptat un mijloc prin care se evidențiază pregnant persoana și personalitatea fiecăruia dintre noi, mai puțin credința, sau buna-credință. Așa se creează falsa idee că orice prevedere a Legii sfinte ar fi un atentat la propria libertate. Este nevoie, cum spuneam, în exercitarea profesiunii fiecăruia dintre noi, de avea această perspectivă duhovnicească. Munca este un mijloc de rugăciune, munca fiecăruia dintre noi este rugăciunea trupului. Cum rugăciunea minții sau a inimii sunt exprimate verbal tot așa faptele actele noastre trebuie să fie un mod de a da slavă lui Dumnezeu pentru ceea ce suntem și pentru ceea ce facem. Or, mai degrabă, aș

spune eu, această presupusă privire piezișă către voia lui Dumnezeu de fapt reflectă lipsa de unitate în persoana noastră. Suntem oameni care am dori să facem binele, ne-ar plăcea să ne încununăm cu realizarea binelui, dar în același timp facem și răul fie dintr-o curiozitate, fie dintr-o lipsă de cunoaștere a lucrurilor, fie prin înșelăciunea celui rău. Toate acestea ne aduc la această stare de dedublare a persoanei; fiecare este și bun și rău, stările de bine și rău alternează. Dorim ca prin intermediul profesiei ca și prin celelalte activități ale noastre să cultivăm binele, lucrarea binelui în lume.

Sinaxarul duminicii

Duminica a II-a după Rusalii – a Sfinților Români

Sfântul Sinod a hotărât la 20 iunie 1992 ca, în întreaga Biserică Ortodoxă Română, să se numere cu sfinții și să se cinstească după pravilă cu slujbă specială și cu acatist toți sfinții din neamul românesc, știuți și neștiuți, pentru a căror cinstitie s-a instituit „Duminica Sfinților Români”, a doua Duminică după Pogorârea Duhului Sfânt, arătându-se prin aceasta lucrarea Sfântului Duh în Biserica noastră de-a lungul veacurilor. În această Duminică sunt astfel amintiți și cu evlavie cinstiți:

- Sfinții ierarhi, preoți și diaconi slujitori ai Bisericii Ortodoxe Române care s-au săvârșit mucenicește și au mărturisit și au apărat cu jertfelnicie credința ortodoxă, neamul și țara noastră.

- Sfinții cuvioși și cuvioase care s-au săvârșit trăind deplin viața călugărească și care, prin pilda vieții lor și prin rugăciune, au hrănit duhovnicește pe toți dreptcredincioșii;

- Sfinții martiri din orice treaptă harică sau stare obștească și toți aceia care prin pătimirile și sângele lor martiric au primit cununa sfințeniei;

- Sfinții români uciși de oștile păgâne sau ale altor asupritori de-a lungul veacurilor, precum și cei care au căzut în luptă cu aceștia sau în amară robie pentru Credință, Biserică și Neam;

- Sfinții care s-au săvârșit luptând cu arma cuvântului pentru apărarea credinței, a Bisericii Ortodoxe și binecredincioșilor ei fii. Și toți ceilalți sfinți creștini ortodocși români din toate timpurile și de pretutindeni, știuți și neștiuți, care au sporit în dragostea pentru Hristos, a faptei bune, a rugăciunii și a virtuții creștine, pe care Dumnezeu i-a scris în Cartea Vieții

Către toți aceștia să înălțăm rugăciuni fierbinți, cu inima curată și împreună cu ei să preamărim pe Dumnezeu zicând: „*Bucurați-vă, toate cetele sfinților români împreună cu toți sfinții, podoaba de mult preț a Bisericii lui Hristos, cea una dreptmăritoare!*” Și pentru ca legătura și comuniunea noastră de rugăciune cu sfinții pomeniți astăzi și cu toți cei aleși și știuți în totalitatea lor numai de Prea Bunul Dumnezeu, să dăinuiască de-a pururea, avem îndatorirea să păstrăm și să mărturisim aceeași dreaptă credință pe care au mărturisit-o ei, să avem aceeași dragoste lucrătoare în

faptele bune de fiecare zi și să propășim pe calea unității, în duhul canonicității Ortodoxiei noastre.

Tot în această zi, de *13 iunie*, Biserica Ortodoxă săvârșește pomenirea *Sfintei Mucenițe Achilina*. Aceasta a trăit în timpul împăratului Dioclețian fiind originară din Biblos, cetatea Palestinei, fiică a unui mare și strălucit bărbat, anume Eftolmie. Încă de la vârsta de 15 ani, propovăduia învățăturile Evangheliei și întorcea la credința în Hristos, pe tinerii din cetatea natală. Urmare acestui fapt, fiind pârâtă la dregătorul Volusina, de un oarecare Nicodim, a fost supusă la îndelungi chinuri pentru stăruința sa de a mărturisi numele lui Hristos. În cele din urmă a fost condamnată la tăierea capului, primind în acest mod cu vrednicie, aleasa cunună a muceniciei.

După *Proloagele*, vol. II

Din semnificațiile onomastice ale săptămânii

Augustin, Augustina – sunt derivate adj. cu valoare de cognomen de la *Augustus*, cu semnificația de “cel care trezește viața, cel care împarte binefaceri”. Pus în legătură cu termenii *augurium* și *auspicium*, ce desemnează o practică romană a prezicerii viitorului după zborul, cântecul sau chiar măruntaiele păsărilor, adj. *augustus*, care stă la baza numelui pers. *Augustus*, era folosit și cu sensul “consacrat de *auguri* (“augur” era preotul care practica acest mod de prezicere a viitorului), pus sub bune augurii”.

Elisei – vechi nume teoforic ebr., are la bază formația frazeologică *elîāa* “Dumnezeu este mântuirea”.

Ieronim – nume devoțional, de origine greacă, reproduce gr. *Hierónymos*, compus din *hieros*, “sfânt, sacru” și *onoma*, “nume”.

După *Dicționarul enciclopedic al numelor de botez*

Cronică parohială

Duminică 6 iunie 2004, în baza temeiului Sfintei Mitropolii nr. 2398/26.04.2004 și la cererea mirilor, a fost oficiată Taina Sfintei Cununii a tânărului ortodox Popa Vasile Valentin cu tânăra Enache Cristina, romano-catolică, fiind asistați de nașii Gabriel și Genoveva Plumb. Alături de nuntași, a asistat la oficierea tainei și fratele miresei preotul catolic Octavian Enache.

Joi 10 iunie 2004 a primit Taina Sfântului Botez pruncul Iustinian-Ioan, cel dintâi fiu al familiei Grivincă Bogdan-Ionuț și Anca-Paula. Au asistat ca nași Mirela și Alexandru-Răzvan Pasăre.

Publicație editată de parohia TOMA COZMA
Str. Toma Cozma, nr. 41, cod poștal 700 554, Iași,
tel/fax **211 273**, e-mail: margineanu@mail.dntis.ro
Preot paroh Mihai Mărgineanu
Secretar redacție: Vasilica Onofrei

Se distribuie prin pangarul parohiei. Pentru susținerea acestei publicații, dar și pentru activitățile culturale și filantropice ale parohiei, primim donații în contul 276 450 deschis la Raiffeisen Bank, filiala Iași.